

Arrest

nr. 182 946 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X op 12 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 augustus 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 29 april 2014 gedateerd schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 augustus 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 12 september 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.04.2014 werd ingediend en op 06.08.2014 werd geactualiseerd door:

[Y., L.] [...]

wettelijke vertegenwoordiger van:

[D., B.] [...]

[D., A.] [...]

[D., T.] [...]

[D., T-A M.] [...]

nationaliteit: Russische Federatie

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat ze Nederlandse taallessen heeft gevolgd, een attest van inburgering voorlegt, dat ze werkbereid zou zijn en dat ze sterke sociale bindingen heeft met en in België zoals blijkt uit de vele steunverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene vroeg een eerste keer asiel aan op 12.01.2009. Deze werd afgesloten op 19.03.2010 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede procedure, ingediend op 29.06.2010, werd afgesloten op 15.07.2010 met de beslissing ‘Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken, met bevel om het grondgebied te verlaten, haar dezelfde dag betekend. Op basis van een ontvankelijk verklaarde aanvraag art. 9ter werd ze in het bezit gesteld van een A.I. op datum van 20.10.2010.

Doch, op 31.05.2013 werd een ongegronde beslissing genomen in de aanvraag art. 9ter, met bevel om het grondgebied te verlaten. Ze gaf daaraan geen gevolg en diende op 31.03.2014 opnieuw asiel in. Deze derde asielaanvraag werd afgesloten op 13.08.2015 met de beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijna onmiddellijk daarna diende ze een vierde asielaanvraag in, nl. op 26.08.2015. Deze werd op 16.08.2016 afgesloten met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan één jaar en twee maanden voor de eerste asielaanvraag, minder dan één maand voor de tweede procedure, iets minder dan één jaar en vijf maanden voor de derde aanvraag en iets minder dan één jaar voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

De raadsheer stelt dat aangenomen wordt dat een asielzoeker die overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing in zijn procedure aanspraak kan maken op deze basis alleen al op een regularisatie van zijn verblijf. Hij stelt dat de door verzoekster opgestarte procedures, inclusief de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en opeenvolgende procedures regularisatie uiteindelijk verschillende jaren geduurd hebben. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is, maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Daarenboven kunnen we ons afvragen wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook het feit dat het jongste kind in België is geboren, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich betrokkene verhindert tijdelijk terug te keren om de aanvraag via de geëigende weg in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en zelfs onmogelijk zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg.

Betrokkene toont niet aan waarom voor haar een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden. Bovendien bewijst betrokkene deze argumenten niet.

Betrokkene verklaart afkomstig te zijn van Tsjetsjenië en dat zij op de vlucht is gegaan voor geweld in haar moederland en dat ze dit nog steeds vreest bij een terugkeer. Ook wordt er verwezen naar een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoetsjetië door de FOD Buitenlandse Zaken. Dit negatief reisadvies kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene. Bovendien is dit een algemeen advies en gaat dit over een algemene toestand, en wordt dit niet toegepast op de eigen situatie van betrokkene en levert aldus geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Ze legt verder geen andere bewijzen voor.

In het verzoekschrift wordt ook aangehaald dat betrokkene haar partner, Dhr. [D., M.], onterecht zou worden verdacht van deelname aan een gewapende groepering in Tsjetsjenië en dat er hieromtrent een strafzaak lopende zou zijn. Betrokkene en haar partner zouden vrezen voor een oneerlijk proces en een schending van hun rechten van verdediging in strijd met artikel 6 EVRM. Ter staving voegt betrokkene een kennisgeving van de strafrechtbank Satoy in Tsjetsjenië, uittreksels uit het Russisch Strafwetboek in verband met deelname aan gewapende groeperingen, een convocatie dd. 17.07.2014 op naam van [M.], met beëdigde vertaling en een deurwaardersexploot dd. 17.07.2014 op naam van [M.] met beëdigde vertaling toe. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de eerste asielaanvraag stelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd. Er werden immers verschillende belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van de man en de verklaringen van de vrouw. Ook heeft het CGVS in de vierde asielprocedure ernstige twijfels over de authenticiteit van bepaalde documenten. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat dit alles betrekking heeft op haar man.

Betrokkene voegt geen enkele persoonlijke objectieve bewijzen toe waarom zijzelf niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwyl in casu het enkel

bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit enige aanvaring zou hebben gehad met de strafrechter en er bij haar weten lastens haar ook geen strafonderzoek hangend zou zijn, er derhalve geen sprake of zelfs vermoeden zou zijn van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot vraagt betrokkene "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke haar in haar huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van haar verblijf". Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet van kracht is."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert gespreid over vijf middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan ingediend worden*
- de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en kunnen niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid*
- de asielprocedures hebben niet onredelijk lang geduurd*
- het feit dat de kinderen naar school gaan en het feit dat het jongste kind in België is geboren is niet buitengewoon*
- de ingeroepen onmogelijkheid tot terugkeer naar het land voor wat betreft haar man, wordt niet aanvaard.*
- ook de overige elementen worden niet aanvaard.*

Dat verzoekster tot op heden in België verblijft en zich kan beroepen op art. 9 BIS VW gezien de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst enerzijds en de ingeroepen overige elementen anderzijds.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

Het gaat niet op om zomaar alle ingeroepen elementen van integratie terzijde te schuiven en te gaan stellen alsof deze niet van belang zijn ter beoordeling van een mogelijkheid om de aanvraag in te dienen in België, of omgekeerd, ter beoordeling van de onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Dat er geenszins een beoordeling is gebeurd van alle elementen tesamen, dewelke tesamen een voldoende buitengewone omstandigheid uitmaken om de aanvraag in België te kunnen indienen, doch integendeel alle argumenten werden uiteenge rafeld en onderdeel per onderdeel werden verworpen, doch niet het geheel der onderdelen werd beoordeeld en gemotiveerd afgewezen.

Dat het niet is omdat één of meerdere argumenten op zich onvoldoende zijn als buitengewone omstandigheid, dat niet het geheel der argumenten onvoldoende zou zijn als buitengewone omstandigheid.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Ook worden aangehaalde problemen tot terugkeer naar het land van herkomst al te gemakkelijk opzijgeschoven. De combinatie van beide werd nooit alsdusdanig gezamenlijk beoordeeld.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals deze ingeroepen in het verzoekschrift art. 9 BIS VW.”

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560).

In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België thans niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat de asielaanvraag van verzoekster werd verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Dat meer specifiek door verzoeksters destijds is opgeworpen geworden dat de man van verzoekster verdacht wordt van deelname aan een gewapende groepering in Tsjetsjenië en er hieromtrent een strafzaak hangende is in zijn land van herkomst en hij om deze reden onmogelijk kan terugkeren aangezien hij onmiddellijk op het matje zal geroepen worden door de federalen wegens zijn langdurige afwezigheid met alle gevolgen van dien.

Dat al te laconiek en zonder enig verder onderzoek wordt gesteld dat deze problemen betrekking hebben op de man van verzoekster, en er geen persoonlijke objectieve bewijzen voorliggen dat zij er last van zou hebben in geval van terugkeer.

Dat nochtans niet betwist is dat verzoekster gehuwd is met dhr. [M.D.] en zij samen kinderen hebben, en het een algemeen gekend gegeven is dat de familie van verdachte personen eveneens worden vervolgd en getroffen.

Dat verschillende gevallen bekend zijn van familieleden van verdachte personen die met opzet worden opgesloten, en waarbij de verdachte persoon wordt verzocht zich aan te bieden als voorwaarde tot invrijheidstelling.

Dat door verzoekster op correcte en gedetailleerde wijze aan de hand van bewijskrachtige stukken werd aangetoond dat het voor haar en de kinderen onmogelijk is om een aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst in te dienen.

Dat er niet mag verwacht worden dat verzoekster en de kinderen zich op eigen levensgevaar naar het land van herkomst begeven om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen, temeer zij de middelen daartoe geenszins hebben.”

[...]

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing ook de overige ingeroepen redenen worden afgewezen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekster op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen 7,5 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Er wordt in dit verband ten onrechte zomaar gesteld alsof de duur der procedures niet onredelijk lang zou zijn, terwijl de gezamenlijke duur der asielprocedures ongeveer 3,5 jaar beloopt.

Dat destijds in het kader van de regularisatiecampagne 2009 werd aangenomen dat een gezamenlijke duur der asielprocedures van meer dan 3 jaar voor gezinnen met kinderen, aanleiding diende te geven tot regularisatie van verblijf.

Dat deze regularisatiecampagne een eenmalig karakter vertoonde, doch door de bevoegde autoriteiten werd gesteld dat deze criteria op basis van langdurigheid der asielprocedures blijvend gehanteerd

zouden worden, en families die voldeden aan de voorwaarde van minstens drie jaar asielpprocedure, zouden geregulariseerd worden.

Dat verzoekster zich beroept op het rechtszekerheidsbeginsel opdat deze publieke berichten niet zomaar terzijde zouden geschoven worden om welke reden dan ook.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “ Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekster en de kinderen omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen meer dan 7,5 jaar*
- de verzoekster is totaal verankerd*
- de kinderen gaan naar school gedurende verschillende jaren ondertussen*
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid*

Dat ingeval verzoekster naar het land van herkomst dient terug te keren verzoekster haar situatie ten eerste ontwricht zal zijn.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[u]rlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster en zekerlijk niet de kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster en de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging bovendien ook het onherroepelijk verlies betekent van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf.”

[...]

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was [van] groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 BIS VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Dat verzoekster een verhoogd gevaar lopen gezien de echtgenoot van verzoekster verdacht wordt van deelname aan een gewapende rebellengroepering.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

[...]

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van de echtgenoot van verzoekster waarbij hij verdacht wordt van steun aan een gewapende groepering in het land van herkomst en op een bepaald ogenblik is gevlucht.

Door zijn verleden is verzoekster voor de federalen een doelwit en zal zij ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer zij zou terug keren naar haar land van herkomst, desgevallend met noodlottige gevolgen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld. Zij benadrukt dat zij zeer goed geïntegreerd en verankerd is in België, dat zij reeds meer dan zeven jaar in het Rijk verblijft, dat haar kinderen hier naar school gaan en dat zij werkbereid is en meent dat onterecht werd geoordeeld dat uit deze gegevens niet kan worden afgeleid dat er een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie, inclusief de lokale verankering, in regel niet te beschouwen als gegevens waaruit een buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). Het is evenmin kennelijk onredelijk om het loutere feit dat verzoekster reeds een zekere periode in het Rijk verblijft als een reden te beschouwen waarom zij niet overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou kunnen aanvragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde elementen die wijzen op haar integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de mate dat verzoekster verder betoogt dat verweerder heeft nagelaten het geheel van de door haar aangebrachte gegevens in aanmerking te nemen moet worden gesteld dat niet kan worden ingezien waarom een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Verzoekster maakt zelf ook niet aannemelijk dat verschillende gegevens die elk op zich niet het bewijs vormen van het bestaan van een buitengewone omstandigheid samen genomen plotseling anders zouden moeten worden beoordeeld en wel zouden toelaten een dergelijke omstandigheid te weerhouden.

Door ongestaafd voor te houden dat verweerder in het verleden een andere invulling gaf aan het begrip buitengewone omstandigheid toont verzoekster ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat de door haar aangebrachte gegevens niet toelaten te concluderen tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid. De stelling van verweerder dat een buitengewone omstandigheid een omstandigheid is waaruit blijkt dat een vreemdeling verhinderd is om een aanvraag om machtiging in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst of verblijf is ook in overeenstemming met de wil van de wetgever, zoals deze blijkt uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet, en de vaste rechtspraak van de Raad van State (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2478/008, 270). Er blijkt geenszins dat er sprake is van *“een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid”* door verweerder.

Verzoekster stelt nog dat het enkele feit dat zij niet werd erkend als vluchteling niet impliceert dat zij de situatie in haar herkomstland niet meer zou mogen invoeren als een omstandigheid die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om naar dat land terug te keren om er een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. In dit verband dient te worden gesteld dat verweerder niet heeft gemotiveerd dat verzoekster eventuele problemen in haar land niet zou mogen aanvoeren ter staving van het bestaan van een buitengewone omstandigheid.

Verweerder heeft slechts aangegeven dat verzoekster heeft nagelaten om enig bewijsstuk aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij persoonlijk gevaar loopt in haar land van herkomst en om die reden geen verblijfsmachtiging kan aanvragen vanuit dat land. Het is aan verzoekster om het bestaan van een buitengewone omstandigheid aan te tonen. Verweerder dient dit niet in haar plaats te doen. Door erop te wijzen dat zij het niet eens is met het standpunt van verweerder dat de door haar aangehaalde argumenten enkel betrekking hebben op haar echtgenoot en door te verwijzen naar “*algemeen gekende gegevens*” die zij niet verder met bewijsstukken ondersteunt, toont zij niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk is. Er dient ook te worden benadrukt dat verweerder inzake de door verzoekster aangevoerde problematiek heeft verwezen naar het standpunt dat een gespecialiseerde asielinstantie hierover heeft ingenomen en er kan niet worden ingezien waarom verweerder de gegevens die door deze asielinstantie niet werden aanvaard ter staving van haar standpunt dat zij in haar land wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade anders zou dienen te beoordelen. Haar uiteenzetting omtrent het feit dat uit een arrest van Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat een persoonlijke bedreiging niet vereist is om de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen genieten en dat het aantonen van een algemeen risico of een situatie van willekeurig geweld volstaat doet geen afbreuk aan het voorgaande. Er moet daarenboven op worden gewezen dat verzoekster ook volledig voorbijgaat aan het feit dat de wetgever in artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet heeft gesteld dat elementen die reeds werden aangevoerd ter ondersteuning van een asielaanvraag en die verworpen werden door de asieldiensten niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, tenzij het zou gaan om elementen die verworpen werden omdat zij vreemd zijn aan de criteria die zijn voorzien in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet of omdat het elementen betreft waarvan de beoordeling niet behoort tot de bevoegdheid van de asielinstanties.

De verwijzing naar de regels die werden toegepast tijdens de “*regularisatiecampagne van 2009*” is niet dienend, daar de bestreden beslissing geen antwoord vormt op een aanvraag die werd ingediend in het kader van een regularisatiecampagne. De instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die werd aangewend bij voormelde regularisatiecampagne, werd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State trouwens vernietigd. De Raad van State oordeelde immers dat deze instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken.

Verzoekster licht toe dat zij reeds lang in België is en dat de behandelingstermijn van de vier opeenvolgende asielaanvragen die zij indiende meer dan drie jaar bedraagt maar toont hiermee niet aan dat verweerder op incorrecte gronden besloot dat deze elementen niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet kan indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Door te stellen dat zij en haar kinderen geen belang hebben bij een terugkeer naar hun land van herkomst toont verzoekster ook niet aan dat verweerder enige beoordelingsfout maakte.

Verzoeksters stelling dat indien zij terugkeert naar haar land van herkomst om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen dit tot gevolg zal hebben dat er geen redenen meer bestaan om haar een verblijfsmachtiging toe te staan laat evenmin toe te oordelen dat verweerder een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheid*” in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.4. Verzoekster zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij meent dat de rechten van verdediging werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

2.2.5. Door toe te lichten dat in het verleden een verblijfsmachtiging werd toegestaan aan een vreemdeling met kinderen indien de behandeling van zijn asielaanvraag meer dan drie jaar had geduurd toont verzoekster geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan. In de bestreden beslissing wordt immers geen ten gronde standpunt ingenomen omtrent de gegevens die verzoekster aanbracht ter staving van haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Er wordt slechts gesteld dat zij geen buitengewone omstandigheid aantoonde en haar aanvraag daarom onontvankelijk is. Bovendien primeert de wet op het rechtzekerheidsbeginsel en kan verzoekster dus niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat verweerder een wettelijke regeling niet vermag toe te passen omdat dit strijdig zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel.

2.2.6. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe een schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet allereerst worden aangegeven dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en verzoekster aldus niet verplicht om af te reizen naar een regio waar zij meent slecht te zullen worden behandeld. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoekster ook geenszins aannemelijk maakt dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht over het hoofd heeft gezien waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hierbij moet nogmaals worden opgemerkt dat de bevoegde asielinstantie heeft vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus – wat, gelet op artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat zij geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakte – en dat zij verweerder geen op haar betrekking hebbende dienstige bewijsstukken overmaakte die hem dienden te brengen tot een bijkomend of nieuw onderzoek.

Het enkele feit dat verzoekster zich ingevolge de bestreden beslissing tot de diplomatieke of consulaire post zal dienen te wenden om een verblijfsmachtiging aan te vragen terwijl zij reeds lang in het Rijk is, zij zich integreerde, zij verankerd en werkbereid is en zij schoolgaande kinderen heeft is voorts onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen concluderen dat zij hierdoor wordt gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.8. Artikel 5 van het EVRM omvat een verbod op een onrechtmatige vrijheidsberoving. Aangezien de bestreden beslissing geen vrijheidsberovende maatregel omvat, stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verzoekster dienstig naar deze verdragsbepaling kan verwijzen.

In zoverre verzoekster de bedoeling zou hebben om aan te voeren dat zij het risico loopt bij een terugkeer naar Rusland onrechtmatig van haar vrijheid te worden beroofd, merkt de Raad op dat zij dit niet aannemelijk maakte. Verweerders standpunt dat verzoekster geen stukken aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat zij persoonlijk enig risico loopt in haar land van herkomst en de vaststelling dat de bevoegde asielinstanties ernstige twijfels hadden omtrent de authenticiteit van bepaalde documenten die zij en haar echtgenoot aanwendden om hun beweringen te onderbouwen vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo al zou moeten worden aangenomen dat er een strafprocedure tegen verzoeksters echtgenoot loopt, dan nog toont zij niet aan dat dit gevolgen zou kunnen hebben voor haar en dat zij van haar vrijheid dreigt te worden beroofd.

Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.9. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK